Continuarea ultimei păpuși

On Martie 31, 2014

Lasă-te condus de tot ceea ce poți să fii, indiferent de contextul în care te afli și în care se produce schimbarea, urmându-ți emoțiile cele mai puternice.

Surorile Eponine și Azelma nu se uitau la Cosette, la acest copil sărac, tâmpit, strâns de pe drumuri, care în loc să se joace, trebuia întotdeauna să muncească pentru doamna Thenardier. Ele două aveau o păpușă pe care o învârteau și o suceau pe genunchi, cu tot felul de ciripiri vesele. Din timp în timp, Cosette își ridica ochii de pe împletitură și cu un aer lugubru le privea cum se jucau.

Deși păpușa surorilor Thenardier era foarte veche, ponosită și spartă pe alocuri, Cosettei i se părea, cu toate astea, minunată, pentru că nu avusese în viața ei o păpușă – o păpușă adevărată – ca să folosim expresia pe care o vor percepe toți copiii. Pe când Eponine și Azelma înfășau păpușa, Cosette de asemenea își înfășa săbiuța. După ce isprăvi, și-o culcă pe braț și-i cântă încetișor, ca s-o adoarmă.

Asemenea păsărilor care își fac cuib cu orice, copiii își fac o păpușă din orice. Păpușa e una din nevoile cele mai mari și totodată unul din cele mai încântătoare instincte ale copilăriei unei femei. Tot viitorul e aici, în a îngriji, a învesmânta, a găti, a îmbrăca, a dezbrăca, a îmbrăca din nou, a învăța, a certa nițel, a legăna, a dezmierda, a adormi și a-și închipui că un lucru oarecare e cineva. Tot visând și gândind, croind mici veșminte și scutece, cosând rochițe, bluze, pieptărașe, copilul se preschimbă în fetiță, fetița în fată, fata în femeie. Primul copil e continuarea ultimei păpuși.

*Așadar, Cosette își făcuse o păpușă din săbiuță. Ce lucru sublim e nădejdea la un copil care n-a cunoscut niciodată altceva decât deznădejdea. **

Leadership: Îți poți extinde influența asupra acelor experiențe de viață care permit conștientizarea procesului evolutiv în care te afli, fără să devii parte a unei singure dorințe?

Ambiția de a crea lucruri memorabile și de a ține seama de aportul lor la prezent și viitor, respectând îndârjirea și recunoscând voința omului de a-și prioritiza nevoile emoționale, merită un vot de fidelitate de la lumea din jur, o notă de zece din partea marelui juriu existențial. Însă dorința de a fi dependent de un lucru, indiferent care ar fi acel lucru, jonglează cu capacitatea conștiinței de a fi diferit de restul lumii, ceea ce nu atrage doar aprecieri și osanale, fiindcă omul devine sclavul unui vis care nu necesită o gândire și o înțelegere specială asupra lumii înconjurătoare.

Putem să considerăm acest eveniment și sub alt punct de vedere. De exemplu, sub infinita varietate a emoțiilor și gândurilor, omul, dependent de spiritul său tânăr, își păstrează poziția pentru o apreciere, însoțită de "sporuri" de productivitate, care contează mai mult decât o mie de cuvinte, fie ele scrise sau vorbite. Păpușa nu este doar un obiect al dorinței, o aspirație spre fericire, o motivație a propriei lupte pentru o existență plină de sens, ci devine o manifestate a virtuții de a fi generos cu semenii, de a-i înțelege și ajuta, de a da dovadă de omenie și bunăcuviință.

Dar ce se întâmplă când ești întâmpinat de o experiență care îți domină imaginația și visele pentru totdeauna, transformând personalitatea ta în sclavul unei singure dorințe? Pe de o parte acest fapt poate exclude munca anterioară, studiul riguros de mai înainte asupra

valorilor care constituie „osatura etică” a personalității tale.

Odată ce-ți împlinești o dorință și devii sclavul ei, personalitatea ta se va percepe sub alt punct de vedere: caracteristicile ei principale, care le dorim observate în calitățile liderului, urmează a fi anulate prin prisma autosuficienței. E ca atunci când atingi un înalt grad de bogăție, de control absolut al tuturor resurselor, încât începi să-ți închipui că ești stăpânul lumii. Unui care domnește printr-o autoritate plină de sine, dar fără credibilitate.

Leadership: Referințele exterioare cu care îți completezi virtuțile sau prejudecățile corespund manifestării nevoii tale ascunse de a te simți superior în fața unui început de viață care idealizează o sursă fictivă de satisfacție cu puține șanse de supraviețuire?

Ceea ce depozitezi înăuntrul propriei tale ființe, în special acel sublim fior de odinioară care răstoarnă multe în curba timpului, dacă nu chiar orice normă de rațiune existentă, desăvârșind ceea ce e bun și frumos în tine, se va regăsi în tot ceea ce vei înfăptui în postura de lider.

Numai conștientizând dimensiunea identității care te încearcă atunci când te trezești în situații încărcate de dramatism sau de o atmosferă sumbră, numai dacă îți aduni toate emoțiile din interior și le lași să se manifeste în intregime, vei putea să clintești în loc îndurarea și acceptarea unei vieți fără orizont.

Așadar, un singur factor poate înlătura propria ta valoare, reducând la neant leadershipul și de despuindu-l de orice formă de uman: deznădejdea de a crede în propriile sentimente, renegarea trecutului, înfrânarea copilului din tine.

Ceea ce favorizează manifestările individului, justificate în raport cu îndatoririle specifice ale liderilor plini de luciditatea unor perspective înalte, sunt acele evenimente sau conjuncturi care permit conștientizarea procesului evolutiv în care se află.

Pornind de la munca cu sine însuși pentru a regăsi dimensiunea propriei ființe, continuând până la efortul depus pentru a da tot ce are mai bun din el, liderul va putea să-și finiseze “produsul” intern numit: conștiință. Şi să-l personalizeze cu noi valențe de exprimare și de înțelegere a lumii, cu interpretări ale realității dintr-o altă perspectivă, cu roluri care îi pun în valoare frumusețea interioară și dau valoare celorlalți.

Leadershipul contribuie la conturarea unei perspective mai înalte asupra lucrurilor receptate printr-o conștiință lucidă, dar nu își poate justifica efectele atunci când obiectul dorințelor tale devine extensia unei imagini de sine plină de afecțiune care nu urmează alte ceriterii decât cele estetice și artificiale.

Continuarea ultimei păpuși scoate în evidență realitatea acelor evenimente din trecut care își pun amprenta asupra evoluției tale ca lider, din ce în ce mai “uman”, în beneficiul propriu, al celorlalți, al lumii în care trăiești, raportându-te la nădejdea pe care ai purtat-o mereu în tine însuți: de a fi liber, de a trăi după propriile tale reguli, de a-ți urma visurile, de a fi stăpânul propriei tale vieți.

* Notă: Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/continuarea-ultimei-papusi.html